

Fear-Based Composing

Fear of composing, like fear of playing, is irrational. The source is the same: fear of writing bad compositions. There is really no importance to writing a good composition other than to nourish your feeling of self-worth. If one weren't in need of validation as a composer, one could delightfully doodle, happily filling many music notebooks. If a person has acquired the tools of composing through study, then that expertise will manifest in his compositions. It must be said again and again: *without the need for self-validation, talent and acquired knowledge flow naturally.*

Random Composition

"Channeling" composition involves the same process as improvisation - *through the grateful acceptance of whatever comes out.*

I call this random composition: Filling a piece of paper with random notes. The most anxious moment for a composer is staring at a blank piece of paper. It is much easier to edit material than it is to create from nothing. Putting notes on paper without attachment is a great start!

Once you have created "some stuff," you can begin to edit. Through the process of variation, you can create more music or improve upon what you've got. However, any sense of attachment to the work prevents you from seeing the possibilities. For example, whatever notes you write can be developed by varying the order, the octave, the transposition, and so on. If you do this *without any emotional attachment*, without the need to create anything *worthwhile* (the same old trap), you are likely to come up with more attractive sets of notes. Putting some of them together, you can create longer ideas from the embryo of your original random choices.

Una manera de compondre basada en la por

La por de compondre, igual que la por de tocar un instrument, és irracional. El seu origen és el mateix: la por d'escriure males composicions. Al fet d'escriure una bona composició no li donem realment cap més importància que la de nodrir el nostre sentiment d'autoestima. Si un no sentís la necessitat de ser valorat com a compositor, podria anar fent gargots distretament, omplint amb alegria molts quaderns de música. Si una persona ha adquirit les eines de compondre a través de l'estudi, llavors aquella perícia es manifestarà en les seves composicions. S'ha de repetir una i altra vegada: *si no sentim la necessitat d'autovalorar-nos, el talent i els coneixements adquirits fluiran de forma natural.*

Composició a l'atzar

"Encarrilar" la composició implica el mateix procés que en el cas de la improvisació - *i consisteix en l'acceptació sense reserves de qualsevol cosa que se'ns acudeixi.*

Jo, a aquest tipus d'activitat, l'anomeno composició a l'atzar, o sigui, omplir un paper amb les notes que vagin sortint. El moment més ansiós per a un compositor és quan està al davant d'un paper en blanc. És molt més fàcil treballar sobre un material ja escrit del que és la creació a partir del no res. Una gran manera de començar, és escriure notes sobre el paper sense que ens sentim lligats per un afecte emocional!

A partir de que has creat "una mica de material", pots començar a canviar coses. Durant aquest procés de variació, pots crear més música o millorar la que ja tens. Tanmateix, qualsevol sentit de lligam a l'obra et priva de veure'n-hi les possibilitats. Per exemple, les notes que escrius, es poden desenvolupar fent-ne variar l'ordre, l'octava, la transposició, etcètera. Si fas això *sense cap lligam emocional*, sense la necessitat de crear *una cosa que valgui la pena* (sempre és la mateixa trampa), és probable que acabis amb un conjunt de notes més atractiu. Enllaçant alguns d'aquests conjunts, pots crear idees que s'allarguin més, a partir de l'embrió que suposava la nostra primera elecció a l'atzar.

Other elements can be varied as well. For example, you can harmonize a melody, then get rid of the melody and write a new one to the harmony. Then you can re-harmonize that melody, and you have created two melodies and two sets of changes from the embryo. Now you can modify those progressions and melodies in many other ways. Bob Brookmeyer talks about polishing the music: you polish and polish through variation, until it shines with continuity. But I would add that you must resist as long as possible the temptation to make "a piece" out of it. Just keep doodling. The longer you resist identifying the piece, the more "stuff happens." As you detach, the piece seems to "write itself."

And this is very important: *you must feel free to throw things away!* Entering into greater detail would be the subject of another book — but what is important is the principle of *composing with detachment*.

I was recently working on several pieces for large ensembles. Using a computer, I had the benefit of copying, erasing, or re-working the ideas instantly. The result was that I could stretch the ideas any way that I wanted to. People commented that I must have learned a lot about computers from this experience, but I learned much more about composition. I would rework and rework the piece until it changed into something that I wasn't expecting at all.

Another benefit was that *so much music emerged*, like having a pipeline to a never-ending ocean of ideas. It is important to note that sometimes, when I couldn't hear anything at all and felt no inspiration, writing random notes **and** playing with them would cause the creative juices to flow.

També podem variar d'altres elements. Per exemple, podem harmonitzar una melodia, llavors desfer-nos d'aquesta melodia i escriure'n una de nova sobre l'harmonia que acabàvem d'escriure. Llavors podem reharmonitzar aquesta nova melodia, i així haurem creat dues melodies i dues sèries de modificacions a partir d'un sol embrió. Ara també podem modificar aquelles progressions i melodies de moltes altres maneres. Bob Brookmeyer parla de "polir la música": s'ha de polir i polir a través de la variació, fins que brilli amb continuïtat. Però jo afegiria que s'ha de resistir mentre sigui possible la temptació de convertir aquest treball en "una peça". Continuem fent només gargots. Com més temps tardem a identificar el nostre exercici com una peça, més "material es genera." Com més ens en distanciem, més sembla que la peça "s'escriu ella mateixa."

I això és molt important: ens hem de sentir *lliures de prescindir de coses escrites al paper!* Entrar en més detalls seria el tema d'un altre llibre - però el què és important és el principi de *compondre amb indiferència*.

Últimament he estat treballant en unes peces per a grans conjunts instrumentals. Utilitzant un ordinador, tenia la facilitat de canviar les meves idees a l'instant, tant pel que fa a copiar, com a esborrar, o modificar-les. El resultat era que podia eixamplar les idees de qualsevol manera que volgués. La gent em comentava que amb aquesta experiència n'havia d'haver après molt d'ordinadors, però jo vaig aprendre molt més de composició. Jo podia refer i refer la peça fins que es convertia en alguna cosa que no m'esperava de cap manera.

Un altre avantatge era que *es generava tanta música* com si tingués una canonada connectada a un oceà infinit d'idees. És important assenyalar que a vegades, quan no sentia res dintre meu i era incapaç de notar cap inspiració, només el fet d'escriure notes a l'atzar **i jugar a combinar-les**, feia que els sucs creatius fluïssin.

Nothing is so inhibiting as *needing to write something brilliant*. Once a good friend of mine was writing an opera and really experiencing a block. He was duly tormented, believing that "composing is a painful process." He talked wistfully about a certain opera as being considered "the greatest opera since World War Two." I told him, "It sounds to me like you are trying to write the greatest opera since Desert Storm! I have an idea. Why don't you just write a bad opera'? That should be easy." My friend laughed uncomfortably with me, but I could sympathize with his dilemma. You always want to do well, but the recurring paradox is that you have a much better chance of doing well if you let go of the anxiety and just get on with it.

Try writing three bad pieces a day. I bet you can't do it. Your talent will sabotage you and cause some great music to come out! Another composer-friend of mine told me, "Kenny, I know that that just doesn't work. I've written a ton of bad pieces over the last thirty years, and it hasn't done anything for me." I said to him, "Ah yes, but did you ever *try to write a bad piece*? That is the liberation that I'm talking about!"

You may think that this stuff sounds great, and that reading about it has the power to change your life. But I guarantee that the next time you play or compose, *you'll act as if you're heard and read nothing!* As I said before, trying to sound good is a reflex. The ego is like an involuntary muscle. You wish you weren't so self-absorbed, but you just can't help it. And your self-absorption doesn't necessarily manifest itself in most obvious ways. For example, you may think you're humble because you put yourself down all the time, but you're still caught up in ego because you have to be self-centered in the extreme to feel that bad about yourself!

No hi ha res que inhibeixi tant com *la necessitat d'escriure alguna cosa brillant*. Una vegada, un bon amic meu estava escrivint una òpera i experimentava realment un bloqueig. Com era d'esperar, s'atormentava creient que "compondre és un procés dolorós." Parlava amb melangia d'una certa òpera que considerava "l'òpera més gran des de la segona Guerra Mundial." Jo li vaig dir, "Em sembla que t'ú estàs provant d'escriure l'òpera més gran des de <<la Tempesta del Desert>>! Tinc una idea. Per què no proves d'escriure simplement una mala òpera'? Això hauria de ser fàcil." El meu amic va riure de manera incòmoda amb el que li havia dit, però jo podia simpatitzar amb el seu dilema. Un ho vol fer sempre bé, però la paradoxa que es presenta sempre, és que un té moltes més possibilitats d'èxit si es desprèn de l'ansietat i segueix treballant.

Intenta escriure tres males peces per dia. Aposto que no ho pots fer. El teu talent et sabotejarà i provocarà que facis una gran música! Un altre compositor amic meu m'explicava, "Kenny, jo sé que això simplement no funciona. He escrit una tona de males peces durant els darrers trenta anys, i no m'ha passat res." Jo li vaig dir, "Ah sí, però *vas provar mai d'escriure una mala peça*? Aquella és l'alliberació de la que estic parlant"!

Pots pensar que tot això que et dic sona fantàstic, i que el que estàs llegint té el poder de canviar la teva vida. Però et garanteixo que la propera vegada que toquis o composis, *actuaràs com si no haguéssis sentit o llegit res!* Com deia abans, intentar que el que fas soni bé, és un reflexe. L'ego és com un múscul involuntari. Tu desitjaries que no fossis tant centrat en tu mateix, però no hi pots fer res. I el teu egoisme no es manifesta necessàriament de la manera més òbvia. Per exemple, pots pensar que ets humil perquè sempre et rebaixes, però encara estàs enganxat en el teu ego, perquè has de ser egocèntric en extrem per a considerar-te tan dolent!

The taming of the mind, the dissolution of the ego and the letting go of all fears can only evolve through *patient practice*. There is nothing worth attaining on this or any other planet that doesn't take practice. As you do this, you become aware of another "space."

A la domesticació de la ment, la dissolució de l'ego i l'aconseguir desfer-se de totes les pors, només pot s'hi pot arribar a través d'una *pràctica pacient*. No hi ha res que valgui la pena aconseguir en aquest o en qualsevol altre planeta que no necessiti pràctica. Quan un fa això, adquireix consciència d'un altre "espai."